

Eeuwigheidszondag 21 november '21

Thema: Met elkaar op je bestemming komen

Blok 1. Het is niet uit te leggen.

De tijd na het overlijden van iemand die je zo dierbaar was en is, dat is niet uit te leggen. Het leven daarna levert nieuwe en onverwachte momenten op.

Grillig, hartverscheurend. Op de meest vreemde momenten is er die herinnering.

Je dromen waarin de ander er gewoon weer is en met je praat en lacht en dan word je wakker...

De stem, de geur van haar parfum of zijn after-shave.

Iemand die op hem of haar lijkt. Je loopt door de stad en opeens..

Je stond voor de kast om die uit te ruimen maar het valt je zwaar.

En waar moet je ermee naar toe?

Kringloop? Leger des heils? Of vragen of iemand er nog belang bij heeft?

De schuur, de tuin, de inrichting van het huis: overal kom je hem of haar tegen.

De spullen van de ander opruimen is heel hard werken.

Steeds sta je er bij stil: wat moet ik er mee? Het valt niet mee.

Het leven zonder de ander went ook niet echt. Soms zelfs niet na vele jaren.

De glans is eraf, hoor je jezelf zeggen tegen iemand anders.

Mensen om je heen, en zeker de eerste, kleine kring is lief en betrokken maar die ander vervangen? Dat kan niet. Nooit.

Steeds maar weer die gedachten. Steeds maar weer opnieuw de film.

Heb ik signalen gemist? Wat bedoelde hij/zij toch met die opmerking?

Achteraf vraag je je af of er wel genoeg gepraat is.

En je kunt het nooit meer navragen. Het is voorbij maar het is er ook nog steeds continu.

Confronterend maar ook goed: het zou toch raar zijn als er nooit meer gedachten waren aan die ander.

Soms duurde het ziekteproces maanden, of waren het een paar jaar met ups en downs.

Soms gebeurde het in a split second.

Blok 2. Laten we het eens even iets algemener maken en niet alleen aan hen denken maar aan iedereen die al gestorven is.

Dat doen we so wie so al wel wat op zo'n Eeuwigheidszondag.

Maar los nog van hen die in ons leven van betekenis waren en zijn, ook die miljoenen anderen door de eeuwen heen.

Verbonden als we zijn met de kerk van alle tijden. Verbonden met al Gods andere kinderen die al gestorven zijn. Waarvan je er in Hebr.11 zo'n hele rij tegenkomt.

Die geprezen worden om hun geloof, om hun vertrouwen.

En daarom ook met veel aandacht voor Abraham, de vader van alle gelovigen.

En zijn zoon en kleinzoon: Izak en Jakob. De aartsvaders.

Regelmatig geloofden ze dwars tegen de omstandigheden in: vertrouwen op dat wat je niet ziet. Regelmatig gingen ook, zelfs zij helemaal onderuit!

Maar toch: hun hele leven samengevat: met vallen en opstaan geloofd.

Omdat je de Onzichtbare kent en vertrouwt.

Omdat je gelooft in wat je niet ziet en niet begrijpt.

Om hun geloof werden zij geprezen, lezen we zowel in vs.2 als in vs.39.

Al die namen en verhalen worden ingeklemd tussen dit compliment.

Hun leven was niet eenvoudig. We stonden daar deze maanden bij stil.

Bij de God van Jakob. En wat deze aartsvader allemaal heeft meegemaakt.

Zijn leven werd getekend om ons te bemoedigen.

Om ons vandaag te helpen om vol te houden, soms tegen de ervaring in.

Blok 3. En weet je wat nu zo bijzonder is?

Dat is de reden die we hier kunnen ontdekken waarom zij nog niet de uiteindelijke belofte van God hebben mogen meemaken.

Waarom hebben zij de beloften van God niet zien uitkomen?

Ja, sommige tijdelijke beloften zagen zij wel in vervulling gaan.

Abraham en Sara kregen uiteindelijk tóch kinderen!

Jakob kreeg uiteindelijk tóch de beloofde Zegen.

Maar in vs.39 lezen we dat zij de belofte niet in vervulling hebben zien gaan.

Ze hebben wel mooie beloften ontvangen maar nog niet de grotere belofte.

Abraham keek uit naar de stad met fundamenten, door God zelf ontworpen en gebouwd, staat er in vs.10.

Het lijkt erop alsof hij denkt aan het hemelse Jeruzalem, ook al heeft hij daar verder geen enkele voorstelling bij.

Met al zijn verwachtingen en dromen. Met al de beloften die hij wél vervuld zag: hij heeft Christus nooit gezien.

Mozes, wat heeft hij veel moois meegemaakt in zijn leven, maar het kind in de kribbe heeft hij niet gezien. En zo kun je door blijven gaan.

Ja, maar onze geliefden dan, uit deze tijd?

Die hebben toch al na hun sterven iets moois meegemaakt?

Jazeker! En vast indrukwekkend. Zij waren welkom bij God in de hemel.

Omdat ze door alles heen vertrouwd hebben op de beloften.

Maar ook voor hen is het nog niet af.

De stad met fundamenten, door God Zelf ontworpen en gebouwd.

Ze hebben de finish gehaald maar de prijsuitreiking laat nog op zich wachten.

Waarom zo lang? Hun woorden in Openbaringen: Hoe lang nog, Here?

Omdat God geduld heeft.

Omdat God de tijd heeft.

Omdat God al die tijd na hen nog mensen uitnodigt. En er steeds opnieuw nog mensen tot geloof komen. En voor altijd bij Hem mogen horen!

Omdat Bertus en Mien en Ger en Greetje ook nog geboren moesten worden.

Gered moesten worden. Omdat er ook vandaag nog mensen gered moeten worden.

Ook Boris Beltman, om maar eens iemand te noemen...

Als al die mensen het vroeger hebben volgehouden.

Terwijl ze zoveel minder hebben te zien gekregen dan wij.

Laten wij dan ook volhouden, is de strekking van de Hebreeën-brief.

Het waren mensen die enthousiast aan het geloof begonnen waren, maar waar de klad in was gekomen. Het was een lauwe boel geworden.

En de schrijver benadrukt steeds opnieuw dat zij en wij in het N.T. zoveel meer hebben gezien en ontvangen dan in het O.T.

Met name Christus komt heel centraal te staan in deze brief: de enige, echte, unieke Hogepriester.

Die het grootste offer bracht dat denkbaar was.

Om te redden.

En Hij stond op aan de overkant van de dood en ging naar de hemel.

En is daar hard aan het werk, vol liefde en betrokkenheid.

Om al Gods kinderen te zegenen.

Daarom stuurde Hij de heilige Geest naar de aarde met Pinksteren.

Omdat er nog zoveel meer kinderen van God geboren moeten worden en tot geloof gebracht moeten worden.

Waarom hebben Bertus, Mien, Ger en Greetje nog niet het nieuw Jeruzalem gezien?

Omdat zij moeten wachten op ons. En mogelijk nog op al die anderen.

Als zij en Abraham, Izak en Jakob. Als Mozes en Simson en David en Maria.
Als Petrus en Johannes, Paulus, Luther en Thomas a Kempis het hebben volgehouden.
Laten wij dat dan ook doen. Volhouden, ervoor gaan, elkaar meenemen op de weg.
Om ooit samen, met elkaar op onze bestemming aan te komen: het nieuw Jeruzalem...
Deze vernieuwde aarde waar de zonde is weggebrand en het leven goed is.
Waarin we God mogen zien van aangezicht tot aangezicht.
Waar we tot onze bestemming komen, samen met al die anderen, Amen